

— Знамъ, каза по Италиенскы гостинникътъ; какво б-
бычате.

Съгледачитѣ заповѣдахъ да имъ донесе нѣколко блю-
да най-хубавы и скѣпы ястія.

— На бутахъ ги; (подума въ себе си гостинникътъ).
ще ударѣхъ отъ тѣхъ паткы нѣкойхъ жылъ.

Подиръ ѣдене непозначыгъ чужденцы, (гостинникътъ
гы стори на богаты търговцы Италиенцы), като си запла-
тихъ богато за ястіето, и дадохъ за подаръкъ на служ-
тъ половинъ лирѣ, излѣзохъ и пытахъ все по Италиенскы
гостинника, койго съ отложенъ шапкъ и съ голѣмо почи-
таніе гы испращаше съ хыледы кланянія.

— Имате ли стан?

— Много хубавы, Господа! А за ваше благородіе ако
заповѣдате можемъ да вы приготвимъ отъ най-хубавыгъ
еднѣ или двѣ!

— Пригответе ни за довечера двѣ, но да сѣ една до
другъ.

Вечерътъ когато ся завърilahъ не познатитѣ, гостин-
никътъ и слугыгъ бѣхъ прѣкалено услужливы. А единъ
отъ слугыгъ, този който бѣше взелъ половинѣтъ лирѣ по-
даръкъ, показваше имъ стаитѣ и думаше:

— Тѣзи сѣ най-хубавыгъ ни стан. Въ тѣхъ живѣеше
лордътъ, който. . . .

И слугата прѣсякна думѣтъ си.

Съгледачитѣ ся спогледахъ споразумѣно.

— Какъ! идѣтъ ли тука лордове? попыта единътъ отъ
тѣхъ.

— Идѣтъ я! Тѣ сѣ едни аджайпъ хора! Иматъ едни
именя! Едни думы, дѣто да ся чудишь.

— А какъвъ лордъ бѣше този що казвашъ? какъ го
казвахъ? попыта пакъ съгледательтъ.

— Лордъ Джонъ Фигаро.